

Heti biztató üzenetek 2. Jézus benne is látja a fantáziát

„Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert a vámszedő helyen ülni, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az felkelt, és követte őt.” Máté 9,9

Csodálom Jézust. Mennyire nincs benne semmiféle előítélet! Nem az van, hogy ránk néz és eldönti. Vagy ránk se néz, mert már eldöntötte. Amikor az Úr felém fordítja az orcáját, az nem valaminek a vége, hanem éppen valaminek a kezdete. Nem lezárás, hanem a lehetőség megnyitása. Ezért is gyönyörű szép az Ároni áldás: *fordítsa feléd orcáját az Úr!*

Ránéz, megszólítja, ad neki egy esélyt. Nem tudom, hogy a most még vámszedőben látja-e a majdani evangélistát. Azt sem tudom, azzal az elvárással lép-e oda hozzá, hogy neki bizony Máté evangélistává kell érnie, mert hát mégiscsak megkapta Jézustól az esélyt, azt a típusú esélyt,

amiből egy van az életben, szóval ezzel aztán kutya kötelessége élnie.

Pálnál tudhatjuk, mert az Úr elmondja, hogy elhívásának pillanatában az Úr tudja, hogy milyen odaadással fogja Őt az embereknek hirdetni és mennyire sokat fog szenvedni Megváltójáért. Péterről is tudja, hogy emberhalásszá lesz, hogy össze fogja gyűjteni a lelkeket, hogy Pásztorolni fogja és táplálni a népét. Hogy alkalmas lesz arra, hogy tanítson.

Mátét csak hívja. Aztán ez valahogy alakul, kialakul. Szinte mellékes az az egyetlen mondat az evangéliumban, ahogy Máté saját elhívását leírja. Arra volt dolga, odalépett, hívta, Máté pedig felkelt és ment. Egy rövid szinte jelentéktelen mondat, de ez nem jelenti azt, hogy nem

sorsfordító mondat! Sokak számára talán a te sorsfordító pillanataid is észrevétlenek maradnak. Talán az a pillanat is, amikor először igazán meg tudtad érezni a kegyelmes Isten feléd fordulását, rád ragyogó arcát, érintését. Neked mégis sorsfordító volt, mert választás elé állított.

És azért tudott választás elé állítani, mert sem elvárás, sem előítélet nem volt benne. Nem érezted azt, hogy esélyt adott, meglátott benned valamit, szóval bizonyítanod kell, mert ha nem bizonyítasz, akkor el fogod veszíteni a bizalmát és el fog engedni, el fog távolodni tőled. Bár mi emberek így működünk és önbizalomhiányos állapotainkat sokszor az Isten személyére is rávetítjük, valójában Isten nem így működik.

Nem kell és nem is lehet neki bizonyítani. Azaz kell, mert várja a mi szeretetünket iránta és egymás iránt, a meghozott áldozatainkat, a hűségünket, a bűnnel való harc felvállalását. Ezeket bizonnal szeretné látni, azaz mondhatjuk: elvárja.

De ehhez nem köt feltételeket. Nem azért várja el, hogy bizonyítsunk vagy, hogy neki jó legyen. Mert bár örömet szerez neki a hűségünk, az odaadásunk, a magasztaló imáink, a szeretetünk, de igazából erre igazán nekünk van szükségünk.

Fel kell ismernünk, hogy Istennél nincs megugorhatatlan teljesítmény kényszer. Végtelen türelmes velünk és végtelenül nyitott ránk. Vár és nem elvár. Esélyt ad, de nem kötelez. Természetesen, ha igent mondunk, akkor megismerteti velünk akaratát és várja az engedelmességünket.

Nem küzd meg a személyére irányuló előítéleteinkkel. Könyörül azokon is, akik könyörtelennek látják. Munkálkodik a békétlenek és békességén és szeretetével igyekszik gyógyítani a gyűlölködők indulatoktól fájdalmas szívét is. Megmutatja magát, mert bízik benne, hogy meg akarjuk ismerni. De mi döntünk, hogy amikor halljuk az Ő szavát, mit kezdünk vele...